

Albina Crax

Albina Crax cipőstül tette fel a lábát a zöld zománcos asztalra, a másik lábát átvette rajta, így hintázott a fémvázás székkal, éppen csak elkerülve, hogy felrúgja a söröspoharat. Mellette ültem, a cigarettasordómmal babráltam, igyekeztem kitalálni, mit mondhatnék vagy kérdezhetnék, hogy se meg ne bántsam, se azt ne higgye, hogy akarok tőle valamit (akartam). Megszólalt a mobilja. Előregörnyedt, anélkül, hogy a lábait levette volna az asztalról, megnyomta a gombot, aztán a kihangosítót, szája elé tartotta a telefont, de nem ő szólalt meg először. – Jöttünk futni a Szigetre, láttuk, hogy ott ülsz a Kakas előtt, csak köszönni akartunk – csacsogta egy nő édeskés fejhargon. Nyilván szerkesztőségi munkatárs. – Köszöni lányok, ez kedves – válaszolta Albina. – Jó edzést! – tette hozzá, még szélesen mosolygott is, de mielőtt a fejharg válaszolhatott volna, kinyomta. – Fussatok, gyökerek! – mondta bele Albina a meleg tavaszi levegőbe. Visszadobta az asztalra a mobilt, és ha már így oda volt görbedve, felemelte a felespoharat a sör mellől és bedobta az aznapi ötödik vodkáját. Azzal a lendülettel hátra is dőlt, és dőlt tovább a székkal együtt, úgy emlékszem rá, mint egy lassított felvételre, mintha lebénultam volna, mintha percek teltek volna el, amíg a feje koppant a cementlapon, aztán elvesztette az eszméletét.

Albina Craxnak pocsék napja volt.

Láttam már így, évekkkel ezelőtt, akkoriban, amikor Matej, a legjobb barátom, éppen leszokóban volt a loviról és még annál is több időt töltöttem vele, mint egyébként, kivéve bizonyos csütörtök délutánokat, mert olyankor hatalmasakat szeretkeztem Albinával a padlástéri lakásomban, ahol Lucával éltem. Luca csütörtökönként sokáig dolgozott. Albinával volt egy tökéletes nyarunk, illetve majdnem tökéletes, amikor minden szabadidőnket együtt töltöttünk. Csak jártuk a várost, teraszokon ültünk, számolatlanul ittuk a söröket, meggondolatlanul járattuk a szánkat vagy nagyokat és kellemeseket hallgattunk, süttött ránk a nap, néztem Albinát vakító fényben és a késői szürkületben, emlékszem a bőre nyári szagára, most is olyan szaga van, tele van vele az orrom, jó szag, izgalmas szag, kikerülhetetlen mégsem tömény, semmi émelyítő nincs benne, még az izzadságával együtt is vonzó szag, senki nem tudja megmondani, mi ez.

Elég gyakran le tudtam lépni kettőkor az egyetemről, nem sok dolgom volt rendszergazdaként, mert nagyjából mindenki fütyült a rendszerre. Néhány gépet beállítottam, ha kellett, újratelepítettem, úgy tettem, mintha iszonyú bonyolult dolog volna, ezzel el is ment a nap. Az egészben az

volt a jó, hogy járt a munkához egy kis fészerszerű helyiségből átalakított iroda, zárható ajtóval. Előfordult, hogy egy hosszabbra nyúlt ebédszünetben Albina ott látogatott meg.

El akartam venni Albinát feleségül. Egyébként Craxnak én neveztem el, magának köszönhettem, amikor veszélyeztetett állatokról írt cikket és valahogy rábukkant egy kéklebenyes hokkó nevű madárra, latinul Crax alberti. Azt mondtam neki, hogy hasonlítanak, ráadásul a tyúkalakúak osztályába tartozik, szóval biztos rokonok. Szívből nevetett. Erre azt mondtam, jöjjön hozzám feleségül. Halála rémült és szinte könyörgött, hogy legyen eszemnél, Luca meg ne tudja, olyan kedves lány, hát olyan szépen élük, ne csináljak balhét, ő úgysem költözne hozzám a padlásra, megvan a maga élete. Ezt nem értettem. Az élete a szerkesztőségben telt, meg egy panellakásban, amit két másik szerkesztőségi kollégájával bérelt. Onnan csak a munka meg az apja miatt mozdult ki. Meg akkoriban miattam. Az apja pár utcára lakott tőle egy ugyanolyan paneltömbben és kezdett szenilis lenni.

Egyszer, amikor egy csütörtökön nálam volt, és kiléptünk a lakás elé cigizni, csak a fehér paplant tekerte maga köré, ott, a lépcsőfeljárónkon tettem magamévá. Oda nem látni be a függőfolyosóról, mégis izgalmas volt, akár hallhattak is valamit a szomszédok. De nem is éről akartam mesélni. A nyár végén mégis elmondtam Lucának. Nem bírtam tovább, pontot akartam tenni a végére. Albinával akartam lenni. Érdekes, hogy néha milyen egyszerűek lesznek a dolgok az ember fejében. Luca ordított és sírt, és azonnal elköltözött az anyjához, de azt mondta, visszaszerez. Már mint engem. Ijesztő mondat így utólag, akkor csak megkönnyebbülést éreztem, nem törődtem vele. Csakhogy Albina ugyanazzal a lendülettel tűnt el az életemből. Nem vagyok pontos, először irgalmatlanul lehordott, elmondott mindenféle idiotiának, aztán mégis hetekig élveztük az üres lakást, most tőlem szaladgált el dolgozni, meg az apjához, és amíg az egyetemen telepítgettem a profok laptopjaira a programokat, és ellenőriztem a levelezőrendszereket, csakis arra gondoltam, hogy jó lesz hazamenni, hogy otthon találkozunk.

Egy nap, amikor lelépett, valahogy éreztem, hogy nem fog visszajönni. Miután lement a lépcsőn, ahol örökké él annak a hihetetlen félórának az emléke, aztán átment a függőfolyosón a liftig – ezt mindig végignéztem a kisablakból –, azután beszállt és eltűnt, én álltam a lakásban és egyszerre csak a hiánya volt ott. Meg az a térdre kényszerítő illat.

Hónapok teltek el nélküle. Véletlenül futottunk össze a Kecskeméti utcában, egy idősebb fickóval volt, nem álltunk meg, csak intettünk egymásnak, talán mosolyogtunk, ők a Ferenciek felé mentek. Én a Kálvinra. Haza, Lucához, mert közben visszaköltözött. Szíveket fényképezett nekem minden nap, amíg külön voltunk. Meg kellett tőle hatódni. Szív alakú kavics, szív alakúra pöndörödött beföttes gumi, állandóan küldözgette

Messengeren. Egy nap azt mondtam, folytassuk. Nem azt, hogy kezdjük újra, ahogy ő mondta volna.

A következő nyáron ismét összefutottunk Albinával, egyik alkalommal Matejjel voltam, aznap szorosan fogtam, hogy egyáltalán ne induljunk el a lovi felé, Albina meg egy régi közös barátunkkal sörözött egy teraszon a Rádayban. Hirtelen mind a négyen úgy megőrültünk egymásnak, hogy nosztalgiaestet rögtönöztünk. Csak két sör után láttam meg, hogy baj van. Albina különös volt, mint aki kezd cseppfolyóssá válni. Lemondó arccal verte be egymás után a feles vodkákat és a korsó söröket, láttam, hogy kínlódik, még úgy is láttam, hogy én sem voltam józan.

Valahogy addig ügyeskedtem, míg éjfél előtt kettesben maradtunk az asztalnál. Akkor beszélt a fickóról, akivel egyszer láttam. Hogy ne hogy azt higgyem, hogy volt köztük valami, mondta, már majdnem elkezdtem mentegőzni, hogy hát semmi közöm nem is volna hozzá, de csak folytatta, hogy persze volt, de semmi testi, mert az egy úgynevezett szerelem volt. Egy rohadék, mocskos szerelem. Hülyén néztem rá, még az alkohol zsibbadásán keresztül is éreztem. Nős volt, mondta és legyintett. Olyan nagy lendületet vett a legyintéshez, hogy eldőlt a székkal. Szerencsére nem lett semmi baja, egy kicsit megsérült a szemöldöke, de igazán nem volt vészes.

Valami elégtételfélét kellett volna éreznem, tessék, valakibe úgy belezúgott, ahogy én belé, most megkapta, megérdemelte, de nem ezt éreztem. Azt akartam, hogy engem akarjon úgy, mint azt a fickót. Luca, aki akkor is otthon várt, eszembe sem jutott. Hazakísértem, reggelig maradtam, csak öleltük egymást az ágyában, semmi mást nem tettünk, talán csak hajnalban szenderedtünk el pár órára. Azóta néha felhívjuk egymást, hogy igyunk meg valamit. Ha ő hív, mindig azt mondom, ráérek.

Most, amíg a mentőkkel beszélek, mert most tényleg beütötte a fejét és valóban nincs magánál, most sem gondolok másra, sem Lucára, sem a fickóra, aki miatt megint itt tartunk, csak a képek villódnak a szemem előtt, a húsa, ahogy ölelem, a szeme, amikor szinte elsurran mellettem az idegennel, az az este, amikor először látom, hogy képes igazán szenvedni a rohadék szerelemtől. A diszpécser azt mondja, tíz perc múlva itt van a rohamkocsi. Mi a franc, minden homályos, csak nem fogok itt sírni, miközben a nevét mondogatom és hagyom, hogy a pultos nő hideg vizes ruhával mosogassa az arcát?

Matej egyszer azt mondta, Albina olyan, mint egy gyerekkori betegség, előbb-utóbb, lázasan vagy hőemelkedéssel, de mindünknek át kell esni rajta.